

Jip en Janneke nemen afscheid...

Projectgroep 2007 II, november 2007

Pfff...we kunnen geen stap meer verzetten, onze portemonnee is leeg en de tassen vallen bijna uit onze handen. Tussen alle sportdagboodschappen zoeken we naar onze souvenirjes voor thuis. Een piratenwaard voor onze verkleedpartij, de ijsjes om de kinderen te verrassen en de zeep om een glijbaan van te maken. Het aftellen is begonnen, maar eigenlijk zijn we met onze gedachten alleen maar bij andere dingen. We willen meer...

Vol spanning lopen we met onze hoepels en ballen richting het "Liceo de purrel" (middelbare school in onze wijk). Hoe zullen de studenten reageren, vinden ze het wel leuk, is het niet te kinderachtig? Helaas moeten we al onze vragen mee terug nemen in onze rugzak, want zoals hier zo vaak, is het niet geregeld.

De drie lessen die er daarna opvolgen maken veel goed. De eerste minuten is het nog een beetje aftasten, maar al gauw staan ze om je heen te springen. De ene vinger reikt nog hoger dan de andere..tikker zijn is toch wel heel gaaf. En het afstandelijk gedoe met een dikke trui met capuchon op wordt door het plezier ook snel vergeten...weg d'r mee. Even komt het kind in hun weer naar boven en gaan ze helemaal op in het spel. Zijn dit onze opvolgers in de toekomst? Kunnen zijn straks de sportmiddagen voor de kinderen in de buurt gaan geven? Bij de laatste les beginnen mijn ogen te stralen. De grootste test, de uitdaging uitgaan om de les te geven aan de kinderen zelf, hebben ze allemaal met een dikke voldoende gehaald. Een aai over de bol, een corrigerende blik, wat doen ze het leuk! Ze kunnen qua lesgeven nog heel veel leren, maar wat er niet is, kan nog komen. In ieder geval staan er 5 studenten te popelen om volgend jaar de nieuwe groep te gaan helpen!

Ook de juffen van de kinder (de kleuterschool) kunnen volgend jaar al hun creativiteit kwijt in de lessen. Na een paar maanden goed te hebben kunnen afkijken bij ons, stonden ze daar zelf voor de klas. Is toch wel anders hè als alle kinderen netjes op een stoeltje. Maar wij weten zeker dat ze het kunnen...yes weer een deel van het project geslaagd!

De laatste maand is er nog een hoop gebeurd. We hebben nu nog 72 uur, maar we zijn nog lang niet klaar. Zolang het nog niet zaterdag 11:00 is (dan moet Wietske aanwezig zijn op het vliegveld), gaan we door! Het lijstje ligt naast me en we kunnen er steeds meer afstrepen.

Het investeringsplan ligt klaar, nu moeten we morgen alleen de gemeente nog gaan overtuigen. Het zou een mooie bekroning om ons werk hier zijn.

Er is een tijd van komen en van gaan...Jip en Janneke moeten afscheid gaan nemen. Niet alleen van alle lieve kinderen, onze families en alle mooie momenten hier, maar ook van elkaar. Geen geschreeuw meer over de muur, niet het eeuwige getyp achter de laptop, een discussie over onze activiteiten zit er ook niet meer in en de leuke uitjes moeten ook maar even wachten. Wietske gaat op zoek naar haar trui in Nederland en Mayke gaat haar strandspullen voor haar reis bij elkaar zoeken. Het is een tijd om nooit meer te vergeten, wat zullen we het gaan missen...op naar het volgende avondtuur!?!

